

Zakázaná vášeň...

HŘÍŠNÉ

... nebezpečné lži...

DĚDICTVÍ

... a nelítostný boj o moc.

ALESSANDRA TORRE

HŘÍŠNÉ DĚDICTVÍ

**KNIHY ALESSANDRY TORRE
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS**

Samostatné romány

Černé lži
Hříchy Hollywoodu
Ghostwriter
Smlouva na lásku
Zatracená svatozář
S láskou, Chloe
Všechny moje touhy
Těsné pouto

Nevinnost

Nevinnost se zavázanýma očima
Pod maskou nevinnosti
Konec nevinnosti

Na tělo

Láska v podvazcích
Hříšné dědictví

HŘÍŠNÉ DĚDICTVÍ

ALESSANDRA TORRE

Přeložila Zdenka Lišková

MYSTERY PRESS

2025

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Alessandra Torre, 2018

Translation © Zdenka Lišková, 2025

Cover © Jan Matoška, 2025

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2025

ISBN 978-80-7588-961-4 (pdf)

H. Johnu Benjimanovi.
„Alespoň jednou v životě si přečti knihu.“

PROLOG

Nesnáším takové akce. Místnosti plné lesku a pozlátka, kde se všichni naparují, chichotají a usmívají. Žena u baru, s výstřihem až k pupku, na mě zírá. Zachytím její pohled a odvrátím zrak. Dokonale by vyhovovala. Svíjela by se nad umyvadlem, šaty by měla vyhrnuté až na záda, nohy roztažené, bedra prohnutá. Vrazil bych ho do ní, stáhnul bych jí ramínka a odhalil prsa a pak bych se na ně díval v zrcadle, zatímco bych ji šukal. Otočím se a přijmu sklenku šampaňského. S bušícím srdcem pokračuju v chůzi, vzdaluju se od ní a soustředím se na to, aby mi zase změknu.

Kdybych se na ni vrhnul, byla by hlasitá. Musel bych jí zakrýt ústa rukou a utlumit její sténání, umlčet ji polibky. Její kůže by zrudla, rtěnka by se rozmazala. Svírala by se kolem mě, mačkala mě v sobě a nakonec by klesla na kolena a otevřela pro mě svá ústa.

Prokrista. Otevřu dveře toalet, kývnu na obsluhu, vejdu do nejvzdálenější kabinky a zavřu za sebou dveře. Bleskově si rozepnu poklopec, vytáhnu z něj péro a stisknu ho. Se zavřenýma očima si představuju, jak její prsa poskakují v odrazu zrcadla, když ho do ní vrážím... Orgasmus přichází rychle a náhle a já se v předklonu vystříkám do záchodové mísy.

Celý zadýchaný chvíli odpočívám, abych se vzpamatoval a umožnil všem molekulám, z nichž sestává Marco Lent, zapadnout zpátky na jejich místo. Vyjdu z kabinky, umyju si ruce a přijmu podávaný ručník.

„Děkuju.“ Otevřu peněženku, vytáhnu z ní padesátidolarovou bankovku a podám ji obsluze, aniž bych se dotýcnému podíval do očí.

Vracím se do místnosti a zjišťuju, že se dav přesouvá směrem k hledišti. Žena, která předtím stála u baru, je pryč. U dveří najdu Vince, který se natáhne pro mou ruku. Dav jásá, když vcházíme na tiskovou konferenci.

„Pane Horaci!“ Někdo strčí fotoaparát Vinceovi do obličeje, ale mou pozornost upoutá druhý reportér s mikrofonem, který mě osloví jménem. Otočím se a blýsknu po něm patentovaným úsměvem Marca Lenta.

„Pane Lente, jaké to je, sledovat, jak váš partner dostává ocenění Gay desetiletí?“

Rozšířím úsměv. „To vám řeknu za pár minut.“

Další na mě pokřikují jménem a spouště fotoaparátů cvakají.

„Jak dlouho tvoříte s Vincem Horacem exkluzivní pár?“

„Já?“ zasměju se. „Tři roky. A Vince...“, ušklíbnu se, ale vzápětí do mě strčí Vince loktem, položí mi ruku na rameno a zamračí se na novináře.

„Neposlouchejte ho. Podívejte se na něj! Jak by mě mohl někdo jiný vůbec lákat?“ Políbí mě na tvář a já se usměju, blesky fotoaparátů nás oslňují jako splašené a dav za nimi jásá.

Tři roky. Tři roky, během nichž jsem uvnitř umíral.

1. KAPITOLA

O sedm let později

Nesnáším módu. Ne oblečení, ale lidi, iluzi – tenhle průmysl nám zanechalí velikáni a my jsme ho otrávilí chamtivostí, nafoukanými názory a společenským postavením. Zdá se, že na oblečení už nezáleží, jenom na značce našité na klopě. Nádherné šaty může zazdíť neznámý původ a mohou skončit na ramínku v Des Moines TJ Maxx a následně na středoškolském plese kdesi ve vidlákově. V tomhle světě jsou návrháři bohové, lidské životy podléhají choreografii, lidé se bodají do zad, slibují a vyhrožují, vše pro to, aby se dostali na jeden z těch ceněných trůnů.

Já jsem ten nejhorší z nich a vím líp než kdokoli jiný, jaké oběti to vyžaduje. Posledních deset let mého života bylo zinscenováno, byla to síť podvodů a lží, vše pro jeden z těch trůnů.

Sedím v originálním modelu od Vince Horace – pocta jeho božství –, dokonale padnoucím, na míru šitým obleku ze směsi hedvábí. Ještě aby mi nepadnul, když mi osobně bral míry zlato-červenou páskou, s brýlemi na špičce nosu a očima pasujícími se na křivkách mých svalů. Teď ho pozoruju, jak spí s kožšinovým přehozem zasunutým pod hubená předloktí. Končetiny ochablé a téměř zcela pokryté hadičkami a drátky. Mezi námi na pozadí zlatých stěn a sametových závěsů pípá diagnostické zařízení, které s tichou jednoznačností zobrazuje jeho životní funkce.

Jsou to už čtyři dny, co naposledy promluvil. Čtyři dny, co sedím v tomto křesle a sleduju, jak umírá jeden z mála mužů, které jsem kdy miloval.

„Už jste dojedl, pane?“

Ani se neotočím, abych vzal na vědomí komorníka nebo stříbrný talíř se studeným telecím a povadlou zeleninou, který leží vedle mě na stole. „Ano. Ale ještě bych se napil.“

„Jistě. Dovolil jsem si zavolat Tonyho. Bude tu za chvíli.“

„V pořádku.“ V jiné situaci bych maséra odmítl, ale jestli ještě Vinceovi zbývá kapka života, nemusí ji vyplýtvat na to, aby mě poučoval o krásách našeho bytí. Kdyby věděl, že tu sedím se ztuhlými zády a strnulým krkem, praskla by mu žilka, semknul by rty, obočí by se mu sraštilo a v jeho pronikavých hnědých očích by se objevilo zklamání.

„Marco.“ Když promluví, moje jméno zazní tak tiše, že téměř zanikne v cinkotu nádobí. Komorník se zarazí a oba otočíme hlavy. Vstanu, přistoupím k posteli a propletu své prsty s Vinceovými, takže vynikne kontrast mezi silou a ochablostí, opálením a bledou kůží. Pozorně sleduju jeho obličej. Krátce se mu zachvějí víčka, ale nezvednou se. „Myslím, že je čas.“

„Já vím. Nevysiluj se, starouši.“

Mírný úsměv cukne koutkem úst, která tak dobře znám. Těmi rty prošlo tolik moudrosti a přátelství – deset let vulgarismů a geniality. „Žij dobře, Marco,“ vydechne a na okamžik mi stiskne ruku.

Polknu. „Miluju tě, Vinci.“ Znáám odpověď dřív, než ji vysloví, ale potřebuju ji ještě naposledy slyšet.

„Navždy, vecchio amico.“

„Navždy, vecchio amico.“ Nakloním se a přitisknu mu rty na čelo. „Svět tě bude postrádat.“

Čekám posměšný úšklebek, skromný protest proti něčemu, o čem oba víme, že je pravda, ale zaslechnu jenom ti-

chý povzdech. V jeho výrazných rysech se na okamžik objeví klid, svaly v obličejí se uvolní a můj stisk zůstane neopětovaný.

Svět strávil pět desetiletí tím, že se učil jeho jméno, a teď je Vince Horace během několika vteřin pryč. Zavírám oči a snažím se vycítit jeho přítomnost, na kterou jsem se spoléhal jako na vlastní dech. Ale nic nevnímám. Opatrně si klekám, ruku stále v jeho, tvář přitisknutou k hrubé kůži jeho dlaně, zavírám oči a modlím se, aby bůh respektoval jeho rozhodnutí, ctil jeho životní styl a přijal ho do svého království. V temné ložnici šest pater nad Pátou avenue se modlím za správnou cestu a mír – pro něj i pro sebe.

Zůstávám na kolenou vedle svého mentora, dokud nepřijedou lékaři, dokud mi pobledlý komorník nepomůže na nohy a do mého pokoje, kde už na mě čeká rozestlaná postel, pyžamo rozložené na vyhřívaných podložkách a sklenice vychlazené vody s práškem na spaní na nočním stolku. Podívám se na zatažené závěsy a přemýšlím o městě za nimi, o cvrkotu ve zpravodajských agenturách, na kanálech blogerů a na twitteru. Smrt Vince Horace nebude ignorována. Dnes v noci opustil trůn a všichni v módním světě se začnou přetahovat a bojovat o šanci zaujmout jeho místo.

Sedím na kraji postele a sundávám si ze zápěstí hodinky. Klasické cartierky se v tlumeném světle matně zalesknou. Svléknu si sako, pomalu přistoupím k velké skříni a pečlivě ho pověším. Ignoruju řadu podobných obleků, z nichž každý má svůj vlastní příběh a pochází z jiné dílny, jiné cesty nebo vzpomínky.

Když se uvelebím v posteli, jsem už nahý. Zavírám oči a opírám se o péřové polštáře.

Myslím na budoucnost, ale cítím se pouze ztracený.

2. KAPITOLA

Avery

Jaro

Natáhnu se pro dvě tašky s čínou a podám poslíčkovi dvac-
ku. Zavřu dveře, zacvaknu všechny tři zámky a aktivuju
alarm.

Odběhnu do kuchyně a horní krabičky z obou tašek vyn-
dám na sporák. Ignoruju vidinu jídla, popadnu koláček štěstí
a roztrhnu obal.

Čeká tě bohatství a štěstí.

Haha. Usměju se, připnu proroctví na ledničku magnetem
s tučňákem a strčím si sušenku do pusy. Než ji schroupu, na-
sadím si latexové rukavice a vrátím se k taškám s jídlem.

První polystyrenové víčko se s lupnutím otevře a odhalí ho-
tovost pečlivě vyrovnanou do tří štosů a staženou pokladními
páskami. Vytáhnu balíčky z boxu a rozložím je na pult, při-
čemž je počítám. Pět, deset, dvacet... v první krabičce je šes-
desát tisíc. Prázdnou ji vyhodím do koše, vytáhnu druhou
a opakuju postup, až je žulová deska zaplněná úhledně srov-
nanými balíčky bankovek. Všechny je počítám podruhé. Dvě
stě pět litrů. Super.

Prachy mi zpočátku nechodily s hovězím, brokolicí a sma-
ženou rýží s krevetami. Dřív je nosila stará drobná paní, která
porodila monstrum, ráda sedávala v mém obýváku a poví-

dala si o svých zdravotních potížích. A měla jich spoustu, dost na to, aby nám zabraly celé večery. Ne že bych si mohla stěžovat jejímu zaměstnavateli, protože žádný gangster nechce slyšet, že mě jeho matka příšerně zdržuje.

Tenhle postup ale skončil, když stará paní umřela. Po všech zdravotních problémech, které jsem si od ní vyslechla... ji zabilo strmé schodiště. Uklouzla, spadla na záda, uhodila se do choulostivé části krku a na místě zemřela.

Nevím, jak jsou tihle chlapíci z čínských restaurací napojeni na Ralpha, ale tipovala bych, že mu dluží prachy a splácení mu je prostřednictvím mých dodávek. Mně to vyhovuje. Jsou dochvilní, nosí mi přesně takové jídlo plné glutamanu, jaké chci, a poslíček neumí ani slovo anglicky, takže pokud má bolavé kyčle a zarostlé nehty na nohou, nemám o tom ani páru.

Potvrdím převzetí textovkou, přesunu peníze do uzavíratelných plastových sáčků a do tašky. Popadnu jídlo a odcházím do obýváku. Sedám si na gauč se zkříženýma nohama, беру ovladač a naladím konec epizody seriálu z lékařského prostředí.

Potřebuju přítele. Napadne mě, zatímco si naberu kousek brokolice a sleduju znuděnou sestřičku se zdravotním bratrem, jak se muchlují ve skladu. A jakkoli mám ráda plnou kontrolu nad ovladačem a pravidelný přísun stravy v podobě smažených jídel, začíná mi to lézt na nervy. Už mě to *nebaví*.

Možná jsem se měla stát sestřičkou. Jako sestřička bych dávno někoho potkala. Někoho, kdo by věčně nebyl krůček od toho, aby ho zastřelili nebo zatkli. To je problém v mé profesi. Všichni slušní chlapi skončí s kulkou v hlavě nebo za mřížemi. A ti špatní... Natáhnu se pro limonádu a odšroubuju víčko. S těmi špatnými nemá smysl chodit. To

jsem už zkusila. Zamilovala jsem se do jeho krásných modrých očí a odvracela zrak, když někoho zbil. Ráda bych řekla, že jsem byla mladá a hloupá, ale nedá se říct, že bych se vydala lepším směrem. Nejsem na tom o moc líp, pořád trávím noci sama, počítám peníze někoho jiného a v dohledné době se nerýsuje žádný slibný vztah. Teď bych tady mohla sedět v uniformě, můj nádherný manžel s pětidenním strništěm by mi masíroval znavená chodidla a v náruči bych držela spící holčičku.

Seriál končí a začínají zprávy. Tou hlavní je smrt nějakého bohatého chlápka. Vypnu to a vstanu.

Prázdné krabičky od jídla vyhodím, pak zatáhnu stahovací pásky a vyndám pytel z koše. Zvednu i tašku a obojí odnáším do garáže. Odpadky hodím do popelnice, pak vlezu pod tahoe a vtáhnu tam tašku s sebou.

Nebo si pořídím psa. Třeba by to vyřešilo tuhle pitomou touhu po muži. Sáhnu do tašky a vytáhnu pár sáčků s penězi. Cpu je do předního nárazníku auta a přemýšlím o případném psovi. Musel by to být nějaký velký a děsivý hafan. Možná služební plemeno – německý ovčák. Chtěla bych fenku a dala bych jí nějaké naprosto nevinné jméno. Třeba Ethel. Nebo Joyce. Možná bych si pořídila dvě.

Strkám pytlíky do skryté přihrádky, kterou jsem tam nainstalovala před dvěma lety. Vytvořila jsem ji tam poté, co mě zastavil příliš horlivý policajt s nutkavou potřebou prohledat mi kufr, kde našel tolik peněz, že by se s nimi dala otevřít pobočka *McDonald's*. Skoro jsem o ty prachy přišla, protože mi je ten policajt zabavil a odmítl vrátit, dokud neprokážu, že mají legální původ. Byla to dost zapeklitá situace, ze které jsem se sotva vylhala.

Když mě někdo zastaví teď? Potřeboval by psa cvičeného na vyhledávání peněz, aby tyhle miláčky našel. Uložím po-

slední svazek bankovek, zamknu skrytou přihrádku a vyklouznu zpod auta. *Hotovo*. Prachy jsou v bezpečí. Vstanu a vrátím se dovnitř. Zavřu dveře a praštím do vypínače.

V posteli listuju bulvárními články a zastavím se u fotky sexy playboye, který právě zdědil miliardu dolarů. Článek přeskočím a soustředím se na jeho fotky – stojí na přídi jachty, dává na odiv svoje svaly a jeho úsměv vyvolá bolavou touhu mezi mýma nohama. Odložím telefon, zavřu oči a představuju si slunce na tváři, vlny oceánu tříštící se v dálce a jeho, jak mě stahuje na ručník a líbá po celém těle.

Rozbalím si McMuffin, ze kterého se ještě kouří, podržím ho před ventilací a jednou rukou říznu ostrou zatáčku. Podívám se na snídaňový sendvič a málem srazím dva muže, kteří vystoupili ze stínu, zvedli zbraně a hodili mi pod kola zastavovací pásy.

Zasténám a šlápnu na brzdu. Auto zastaví smykem a já si vzpomenu na peníze v nárazníku. K mému SUV přistoupí muž, který by rozsedl malého koně.

Stáhnou okénko a zlostně se na něj podívám. „To myslíte vážně?“

V reakci na to zvedne AK, jako by mě to mělo vyděsit. V téhle káře mám neprůstřelná okna. Ocelové dveře. Přední rám, který by stěží prorazilo beranidlo. Podívám se dopředu na tři gaunery stojící před mým autem. Měla bych na to prostě šlápnout. Přejet je a pokračovat v cestě. Ať si mě zkusí zastřelit. Ale to by způsobilo rozruch. I v téhle čtvrti Detroitu mrtvá těla na ulici přitahují policii. Policii... a otázky. Navíc jsou tam ty pásy. Ujela bych zhruba kilometr, než bych skončila u krajnice a musela *tu situaci* někomu vysvětlovat.

Nastartuju motor a tři zbraně přede mnou zvednou hlavě na znamení varování. Páni. Úplně se bojím.

Jedna z nich zaklepe na okénko a já s povzdechem vzhlednu na jejího majitele. Zvedne ruku v rukavici a ukáže na volant. „Vypni motor.“

Je bílý. To je moje první vodítko. Nemá přízvuk, což je moje druhé vodítko. Jsem na okraji centra, přímo uprostřed italské čtvrti, což je moje třetí vodítko. Trochu stáhnou okénko a varuju ho pohledem, ať si něco sakra zkusí. „Zavolej Tonymu.“

Vím jistě, že je na světě spousta Tonyů, a jenom v téhle čtvrti jich bude nejmíň tisíc. Ale zároveň se tu nachází jenom jeden, který nepotřebuje příjmení. Tony Bruno. Borec na okamžik zaváhá a pohledem střelí k jednomu ze svých přátel. Zvednu McMuffin k ústům, jazykem zkusím tepotu a pak se zakousnu.

„Chceš, abych mu zavolala já?“ navrhnou. Kousek jídla mi vyletí z úst a dopadne na volant. Sleduju, jak se jeho prst pohybuje po závěru ákáčka, a stisknu tlačítko telefonu na volantu, abych aktivovala hlasového asistenta. „Vytoč Tonyho B.,“ přikážu. Chlápek přistoupí blíž a zvedne ruku, aby svým kumpánům naznačil, ať počkají.

„Ave. Co se děje?“ ozve se Tonyho hlas z reproduktorů a já zvýším hlasitost, aby ho můj nový nejlepší kámoš slyšel.

„Tvoji kluci se snaží koupit moje auto.“

„To nejsou moji kluci.“

„Mhm.“ Prstem přejedu po švech na volantu. „Tak si je uklidni.“

„Dej mi je k telefonu.“

Sáhnou po mobilu, vypnu bluetooth, stáhnou okénko a podám ho tomu chlapovi.

Vezme si ho a zavrčí: „Haló?“

Pak po mně šlehne pohledem a trhnutím hlavy dá pokyn svým kumpánům. Následuje spousta podmračených pohle-

dů a slovní výměna, která, ať už Tony řekl cokoli, přiměje toho borce vrátit mi telefon a schovat zbraň. „Pokračuj.“

„Jak se jmenuješ?“ Nakloním se dopředu a věnuju mu svůj nejlepší úsměv, ten, který mi v přípravce vynášel šikanu.

Ignoruje mou otázku a já bych se vsadila, že je to přesně ten typ, co by mě šikanoval.

„Já jsem Avery.“ Přitisknu si telefon k uchu, ale oddálím mikrofon od úst. „Jezdím tudy často. V pohodě?“

Naštvaně přikývne a ukáže mi, že mám jet, jako by byl policajt řídící dopravu, a ne zloděj aut dychtící po další oběti. Mrknu do zpětného zrcátka a sundám nohu z brzdy.

Tony si odkašle. „Za tohle se omlouvám. Je to jen práce. Chápeš?“

To teda *nechápu*, protože zisk z krádeží aut nestojí za tu námahu a riziko. Ale nebudu provokovat jednoho ze svých nejlepších klientů. Platí včas a drží zobák. Jestli chce vést svůj byznys jako gangster, je mi to fuk. „Chápu.“ Natáhnu ruku, sklopím sluneční clonu a prsty se dotknu nejcennější části auta, abych se ujistila, že je na místě. Je to fotka pořízená před třiceti lety, s ošoupanou rýhou uprostřed, která moji mámu téměř přerázla na dvě poloviny.

Na fotce je jí sedmnáct a je na koncertě Live Aid. O víkendu, kdy byla pořízena, tančila na Bona, vyspala se s nějakým hipíkem a pak se vrátila domů, aniž by tušila, že jí v břiše roste malé stvoření. O šest měsíců později ji rodiče poslali do diskrétního zařízení v Západní Virginii a tři měsíce nato podepsali adopční papíry, zatímco ona byla ještě pod vlivem léků po porodu. Byla jsem roztomilé miminko. Netrvalo dlouho a zabalili mě a odvezli na sever, kde mě předali jistému právníkovi a jeho hezké ženušce.

Kirk a Bridget McKennaovi chtěli vylepšit svůj dokonalý život a vysnili si poslušnou dceru, která by do něj zapadla.

Měla jsem správnou rasu, správné pohlaví, správný věk. Všechno ostatní na mně bylo špatně. Kdyby věděli, co dostali, pravděpodobně by mě poslali zpátky s úhledně napsaným vzkazem připnutým na bryndáku. *Ne, děkujeme. Nайдěте nám про́стм не́кого́ и́не́го.* Místo toho si mě nechali. Zahrnuli mě láskou, růžovými šaty a soukromými učiteli. Když jsem od nich ve dvanácti letech utekla, našli mě a přivedli zpátky. Ve třinácti jsem si našla lepší úkryt, ale chytil mě Íránec, když jsem kradla čokoládové tyčinky a snacky v obchodě 7-Eleven. Vytáhl zpod pultu brokovnici a já se pokusila utéct. Když ji nabil, zastavila jsem. Policajti mě vrátili McKennaovým a ti mě poslali do soukromé školy, takévé té s jeptiškami a kostkovanými sukněmi, kde bohaté holky šňupaly kokain, remcaly o politice a mluvily latinsky jako svým druhým jazykem. Když jsem utekla i odtamtud, McKennaovi se mi už neozvali. Stopovala jsem přes dva státy, a když jsem konečně zapnula telefon, hlasová schránka byla prázdná a mobil nezvonil. Kreditky mi fungovaly měsíc, pak přestaly. Používala jsem debetní kartu, sledovala, jak se zůstatek tenčí a pak mizí, aniž by ho někdo doplnil. Telefon jsem postupně kontrolovala jednou za týden, pak za měsíc. Nakonec jsem se v opilosti postavila k okraji mostu Ambassador a všechno to hodila přes zábradlí – průkaz z přípravky, kreditní karty, telefon. Sbohem, starý živote. Sbohem, Kirku a Bridget.

Pohlédnu na svou mladou mámu a na muže vedle ní, zkoumám jeho tvář a posté si ji zapamatovávám.

Na semaforu naskočí zelená a já zaklapnu sluneční clonu. Sešlápnu plyn a silný motor ožije. Zapnu rádio a přeladím ho ze zpráv o módním magnátu Vinci Horaceovi na stanici, kde duní rytmiická hudba.

3. KAPITOLA

Marco

Jsem pět pater nad nimi, a přesto ten dav slyším. Skandují rytmický pokřik, který se zhruba každých deset minut mění. Člověk by si myslel, že jim v jistou chvíli vyschnou hrdla a dojde energie, že si vyřvou plíce. Ale to se nestane. Od oznámení už uplynuly hodiny a oni stále skandují. Dojdu k oknu, odhrnu záclony a pohlédnu dolů na ulici, na náš blok zaplněný lidmi, transparenty a cedulemi, pestrou paletou barev a tváří, rukama, které se zvedají a mávají na mě. Zůstávám stát a dívám se na jejich vztyčené hlavy. Co má člověk v takové chvíli dělat? Usmívat se? Mávat? Víím, co by udělal Vince. Přitáhl by si mě k sobě, objal by mě kolem ramen a políbil by mě. Za posledních deset let jsme zažili spoustu takových okamžiků, kdy byla naše ulice uzavřena, policie dohlížela na dav a oslava nebo protest se s přibývajícím večerem proměnily v bujarou party. Před několika lety Vince přivedl přes garáž tucet modelek, nechal je celé postříkat zlatou barvou a poslal je do davu s podnosy plnými šampaňského Cristal. Z verand jsme stříleli konfety a stříkali na lidi party nudle. Na posledním pride festivalu jsme najali akrobaty z Cirque du Soleil, kteří se vznášeli nad davem zavěšení na hedvábných lanech.

Showman, to byl Vince, na tom stála celá jeho značka. Barevná, ale rafinovaná extravagance. Drahá. Odvážná.

Zábavná. Víím, co je potřeba udělat – začít s přípravami na pohřeb –, ale to je to poslední, na co mám náladu. Odvrátím se od okna a podívám se na nejbližšího člověka. „Zavolej Mariovi. Řekni mu, ať to zařídí na čtvrtek na čtvrtou.“

Drobná mužská postava spěšně mizí z místnosti. Do minuty bude mít Maria na telefonu a zajistí organizátora celé události. Jedním ze smutných vedlejších účinků Vinceovy nemoci bylo, že jsme měli jasný odpočet a spoustu času na přípravy. A Mario ten čas potřeboval. Nebude to pouhý pohřeb, bude to jedna z největších oslav, jaké kdy New York viděl.

„Potřebujete pomoci s oblékáním, pane?“

Otočím se za otázkou na komorníka a pak se podívám směrem k hlavní ložnici. „Za třicet minut bych chtěl oholit. Ať mi připraví sprchu.“

Ustoupím a zastavím se před stolem, na kterém je v úhledných řadách na pozlacených tácech rozložené ovoce a palačinky. Zobnu si kousek manga a napiju se kávy, zavřu oči a vychutnávám si známou chuť Vinceovy oblíbené kombinace. Venku dosáhlo skandování nového vrcholu. „Kolik je hodin?“

„Deset pět, pane.“

Deset ráno. Ještě nejmíň dvanáct hodin, než tenhle den skončí. Natáhnu ruku a Edward mi do dlaně vloží horký, voňavý, bílý ručník. Použiju ho, abych si otřel prsty, a ručník mu vrátím. Přejdou ke dveřím, zhluboka se nadechnu a pomyslím na Vince.

Vince Horace jsem potkal před jedenácti lety na přehlídce Dolce & Gabbana v Miláně. Došlo k tomu na afterparty, kde jsme na sebe narazili na pozlacených pánských toaletách, které sloužily jako kokainové doupě. Počkal, až vykonám

potřebu, nechal mě zapnout si poklopec a umýt si ruce a pak se mi představil. Jeho stisk byl pevný, pohled profesionální a já se v jeho přítomnosti uvolnil, navzdory doprovodu, který se tlačil za ním.

„Co by vás přimělo odejít od Franka?“ Myslí Franka Fostera, kreativního ředitele Dolce.

„Celkem nic moc,“ usměju se a použiju úsměv, který mi tak sluší a který mi otevřel nespočet dveří v tomto odvětví, kde vzhled hraje větší roli než talent.

„Co kdybychom se dnes večer napili a popovídali si?“

Podvečerní sklenička se odehraje v tiché vinárně plné znalců oboru. Popíjím červené víno, které stojí víc než můj nájem, a probírám trendy a drby se skupinkou žen, které pracují v reklamním. Přeruší mě kluk v červené kožené košili s čírem na hlavě.

„Pan Horace si vás žádá nahoře.“

Všechny rty pokryté rtěnkou se zavřou, oči naopak rozevřou a já se omluvím a následuju růžové konečky vlasů po schodech nahoru na soukromý balkon, kde sedí Vince Horace.

Je to jako setkání s bohem. Působí jako rebel v době, kdy se naše odvětví stává zastaralým, a svými návrhy neustále posouvá hranice. Je kontroverzní, a to nejen svými návrhy, ale i ve svém osobním životě. Je promiskuitní a nestydí se za to – nespoutaný gay, za nímž se houfují fanoušci a sdružují zastánci. Stvořil celou kulturu, která má na milion členů, jejichž naděje, sny a očekávání spočívají na ramenou jednoho drobného, váženého muže. Muže, který klidně a vyrovnaně sedí u stolku na milánském balkoně a ukazuje na židli vedle sebe.

Posadím se a on se napije vína a dlouze se odmlčí. Když promluví, jeho hlas působí melancholicky; hlas muže nad pětáctýřicet. „Máte děti, Marco?“

„Ne.“

„No, ještě jste celkem mladý. Kolik vám je, třicet?“

„Dvacet šest, pane.“ Tohle se stává často. Nevypadám na svůj věk. A nevypovídá o něm ani můj životopis nebo pozice.

Jeho oči se zastaví na mém obličejí. „Jste svobodný?“

Ani se na židli nehnu, ale nutkání mám – různé svaly v mém těle se napínají, připravené k útěku. „Ano.“

„Zdá se, že ohledně vaší sexuality panují odlišné názory.“

„Do mojí sexuality nikomu nic není.“

Zvedne koutek úst a zároveň sevře rty, takže náznak úsměvu zmizí. „Ani mně?“

Podívám se z balkonu do noci, z níž na nás vykukuje město sevřené štíhlými budovami. Z přízemí se k nám line hudba doprovázená vůní a parfěmy stovek neznámých lidí.

Narovná si nohy, protáhne svou štíhlou postavu a omete si smítko z rukávu. „Často zjišťuju, že ti, kdo nemluví o své sexualitě, jsou jí zmatení.“

„Já nejsem zmatený.“ Natáhnu se a vezmu si kousek sýra z podnosu, který stojí mezi námi, strčím si ho do pusy a podívám se mu do očí, abych zdůraznil, co říkám. „Pokud mě chcete najmout a podmínkou zaměstnání je, že budu jednou z vašich sexuálních hraček, tak na to zapomeňte. Pokud je podmínkou mého zaměstnání, že musíte vědět, jestli jsem heterosexuální, homosexuální nebo někde mezi, tak mi to řekněte hned a já vaši zvědavost uspokojím.“

Usměje se. „O vašeho ptáka mi nejde, Marco. Jen o váš talent a inteligenci. Odpusťte mi moje zvědavé otázky. Jen chci vědět trochu víc o muži, kterého uvítám do své značky.“

„Potenciálně,“ skočím mu do řeči, zvednu ruku a vezmu si z podnosu brozen, jehož fialový plod promnu mezi prsty. „Potenciálně uvítáte do vaší značky.“

Zasměje se. „Moc se neupejpejte. Pokud vás chci, dostanu vás. Možná se nestanete mou sexuální hračkou, jak jste velmi expli-

citně naznačil, ale budete pro mě pracovat. Je to pro vás to správné místo, Marco.“

Měl pravdu. Jeho společnost pro mě byla tím pravým místem. A já k němu přešel bez váhání a smlouvání.

Ale v jednom se mýlil. Stal jsem se jeho sexuální hračkou, aspoň naoko, když ne ve skutečnosti. Zabralo nám to rok, než se mezi námi rozvinulo takové přátelství, které to umožnilo, ale nakonec se to stalo, a když se to stalo, všichni to věděli.

4. KAPITOLA

Avery

Z jukeboxu se linou tóny písničky Hanka Williamse. Podívám se na hodinky. Podnik zeje prázdnotou na to, že je skoro poledne. Rozlousknu burský oříšek a zamračím se na frajera, který se rozhodl usadit na stoličku vedle mě. Pochopí narážku a vybere si místo o kousek dál.

„Tady to máte.“ Žena za barem ke mně přisune talíř s cheeseburgerem. „Chcete dolít?“

Přikývnu a zvednu burger. Moje nehty se zaboří do měkké housky a z opačného konce ukápne kečup a hořčice. Přiblížím si housku k puse a nakloním se dopředu, abych si nepokecala tričko.

„Pěkný kousek,“ poznamená barmanka a její pohled se zastaví na platinových hodinkách.

„Díky.“ Strčím si do pusy hranolku.

„Taková škoda,“ povzdechne si s očima stále upřenýma na ciferník. Nesnáším, když tohle lidi dělají. Ukončí větu tak, že to vyžaduje nějakou reakci.

Nenechám se nachytat, soustředím se na talíř a snažím se nevnímat bluesový zvuk country legendy.

„Byl *tak* mladý.“ Nakloní se ke mně a ztiší hlas. „Kolik mu bylo, padesát pět? Vždyť je mi skoro stejně.“

Vzdávám to. „Kdo že?“ Konečně zvedne pohled od mých hodinek a podívá se mi do očí.

„Vince Horace přece. Vy jste to neslyšela? *Zesnul* v neděli večer.“ Slovo *zesnul* vysloví tak tiše, jako bych snad nevěděla, co znamená. Ukáže na televizi za sebou. „Dva dny tam nemluví o ničem jiném.“

Zrovna běží společenská rubrika a já na obrazovce zahlédnu neuvěřitelně pohledného muže, který vystupuje z rolls-royce a jednou rukou blokuje kameru, aby mu nebylo vidět do obličeje. Zamžourám a nejasně si ho vybavím – v plavkách na palubě jachty. Jo. To je ten, o kterém jsem včera večer fantazírovala.

„A tohle má být on?“ Ani náhodou mu není padesát pět.

„Ne, to je jeho přítel. Říkají, že po něm zdědí všechno. Věřila byste tomu?“ Otočí se k televizi a lokty opře o bar. „Z tohotole fešáka bude miliardář.“

Sleduju, jak ten muž kráčí k cihlové budově a do tváře mu svítí odpolední slunce. Zblízka a v obleku vypadá jinak než na lodi. Je starší, uhlazenější. Je skoro bolestně přitažlivý, takovým způsobem, který člověka pálí v žaludku a připomíná mu, že je méněcenný. Z každého dalšího úhlu vypadá ještě přitažlivěji. Není fér, že takoví muži existují, natož aby zdělili miliardu dolarů.

Na obrazovce se objeví fotografie pohledného staršího muže, který musí být onen Vince Horace. Připadá mi povědomý, a tak se narovná a sleduju, jak se v televizi střídají fotografie. On a ten jeho sexy přítel na pódiu při předávání cen *MTV*. On na molu vedle skupiny modelek. On s perem za uchem vedle figuríny. Napůl vstanu, opřu se o bar a zamrčkám, abych zaostřila pohled, uklidnila se a sledovala obsah zpráv, aniž bych se nechala strhnout k unáhleným závěrům.

Ale ten starší muž je ON. Jsem si tím skoro jistá. Má stejné oči, dolíček na pravé tváři, úsměv se semknutými rty. Jistě, jsou tu drobné rozdíly. Má kratší vlasy, jeho rysy jsou zralejší, je

hladce oholený, oblečení má čisté a nezmačkané. Ale když se odečte pár let, trochu toho klidu a kultivovanosti... Zavolám v tašce a hledám fotku, kterou tam nosím – je to kopie té z mého auta. Sotva ji stihnu vytáhnout, reportáž končí a na obrazovce ve studiu se objeví poslední záběr toho muže, zatímco kamera sleduje oba moderátory, kteří si před jeho obličejem povídají.

Rozložím fotku na bar a zběsile tčkám pohledem mezi ní a televizí. Prst nechávám zapíchnutý u jeho obličeje; ti ostatní na fotce jsou mi lhotejší. Vidím takovou podobu, že se mi rozbuší srdce a zrychlí dech, až téměř lapám po vzduchu. Plně se soustředím na obrázek, který u sebe nosím už sedm let.

Je to fotka tří lidí. Všichni se tísňí na jedné dece, jejíž kostkovanou látku pokrývají plechovky od piva. Na levém okraji fotky je vidět záře ohně. Blondýnka sedí se zkříženýma nohama vedle chladicího boxu, ale místo do objektivu se dívá na muže po své pravici, který se do něj naopak usmívá. Má rozčuchané vlasy, hřejivý pohled a jednou rukou svírá paži muže vedle sebe. Blondýnka je příliš mladá a on je na ni moc starý, ale v obou se poznávám. Stisknu okraj fotografie a podívám se zpátky na televizi, ale tam už běží jiná reportáž.

Vstanu, sáhnu do přední kapsy, vylovím svazek bankovek a oddělím dvě dvacetidolarovky. Položím je na bar a natáhnu se po sklenici, dopiju sodovku a upřeně se zadívám na tvář, kterou jsem si sedm let vrývala do paměti. Můj pohled sklouzne na hodinky, které jsem si impulzivně koupila během nákupní horečky v New Yorku. Tu značku jsem pochopitelně znala, znala jsem příběhy o muži, který je navrhl, ale nikdy jsem se neobtěžovala najít si jeho fotku.

Vince Horace. Znamé jméno a jeden z nejbohatších módních návrhářů na světě.

Můj otec. Hippie z koncertu, který zbouchnul mou dospívající matku.

Vince Horace. Známý gay. Nyní mrtvý.

Můj otec. Nikdy nenalezený.

Mohl by to opravdu být jeden a tentýž člověk?